

Evangelí del diumenge de la setmana XXV de durant l'any (B): com un d'aquests nens

Evangelí i comentari de l'Evangelí del diumenge de la setmana XXV de durant l'any. “Si algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots i el servidor de tots”. Seguir Crist és difícil, però només el qui es fa petit com ell aconseguirà coses grans.

Evangelí (Mc 9, 30-37)

Sortint d'allà, travessaven Galilea, però Jesús no volia que ho sabés ningú. Instruïa els seus deixebles i els deia:

—El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, i el mataran; però, un cop mort, al cap de tres dies ressuscitarà. Ells no entenien què volia dir, però tenien por de fer-li preguntes. Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà:

—Què discutíeu pel camí?

Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells era el més important. Aleshores s'assegué, va cridar els Dotze i els va dir:

—Si algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots i el servidor de tots. Llavors va agafar un infant, el posà enmig d'ells, el prengué en braços i els digué:

—Qui acull un d'aquests infants en nom meu, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.

Comentari

Es va acostant el temps d'emprendre el darrer viatge cap a Jerusalem, on Jesús culminarà la seva missió. Es tracta d'un moment decisiu i, en aquestes circumstàncies, el Mestre parla per segona vegada als apòstols del que l'espera al cap d'unes setmanes a la ciutat santa.

Allà es desencadenaran els successos dramàtics de la seva passió que acabaran amb la mort a la Creu, però també arribarà l'esdeveniment gloriós de la seva resurrecció. Les paraules del Senyor són clares, però l'evangelista fa notar que “ells no entenien què volia dir, però tenien

por de fer-li preguntes”. Es resisteixen a admetre allò que Jesús els està dient. Que diferent és la lògica de Déu, que compta amb el patiment com a camí a la glòria, davant de la lògica humana que refusa acceptar allò que no es desitja ni complau els propis gustos!

Resulta sorprenent el que passa en un moment tan important i carregat de dramatisme. “Què discutíeu pel camí?” els va preguntar Jesús, “però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d’ells era el més important” (v. 33), comenta l’evangelista.

Mentre Jesús es dirigeix decididament cap a la Creu, cap d’ells es compadeix dels patiments que esperen el Mestre i s’afanya a servir-lo de suport, sinó que intriguen entre si buscant egoïstament el propi profit. Quins maldestres! Haurien merescut justament el rebuig de

Jesús, però no va passar així. Malgrat les seves limitacions personals evidents, Jesús no els va retirar la seva confiança. “Quina decepció la de Crist. Tot i això —observa Mons. Ocariz— els va confiar l'Església, com ens la confia ara a nosaltres, que també caiem en disputes i divisió”.

«Què ens diu tot això? —es preguntava Benet XVI— Ens recorda que la lògica de Déu és sempre “una altra” respecte a la nostra, com va revelar Déu mateix per boca del profeta Isaïes: “Les meves intencions no són les vostres, i els vostres camins no són els meus” (*Is* 55, 8). Per això, seguir el Senyor requereix sempre a l'home una conversió profunda —de tots nosaltres—, un canvi en la manera de pensar i de viure; requereix obrir el cor a l'escolta per deixar-se il·luminar i transformar interiorment».

Jesús té paciència amb els defectes d'aquells homes, i els explica la seva lògica, la lògica de l'amor que es fa servei fins al lliurament total: “Si algú vol ser el primer, que es faci el darrer de tots i el servidor de tots” (v. 35). I perquè els entri pels ulls aquest ensenyament “Llavors va agafar un infant, el posà enmig d'ells, el prengué en braços i els digué: Qui acull un d'aquests infants en nom meu, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat” (vv. 36-37)

“No us enamora aquesta manera de fer de Jesús? —comenta sant Josepmaria— Els ensenya la doctrina i, per tal que l'entenguin, els presenta un exemple viu. Crida un nen d'entre els que devien córrer per aquella casa i l'estreny contra el seu pit. Ah, aquest silenci tan eloqüent de Nostre Senyor! Ja ho ha dit tot: Estima aquells qui es fan com nens. Després afegeix que el resultat d'aquesta

senzillesa, d'aquesta humilitat d'esperit és poder abraçar-lo a Ell i al Pare que és al cel”.

Déu, que és realment gran, no tem abaixar-se i fer-se el darrer. Jesús s'identifica amb el nen. Ell mateix s'ha fet petit. En canvi, nosaltres, que som petits, ens creiem grans i aspirem a ser els primers perquè som orgullosos. Seguir Crist és difícil, però només el que es fa petit com ell farà coses grans.

Francisco Varo // Photo: Xavier Mouton - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-xxv-de-durant-
lany-b-com-un-daquests-nens/](https://opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xxv-de-durant-lany-b-com-un-daquests-nens/)
(20/04/2025)